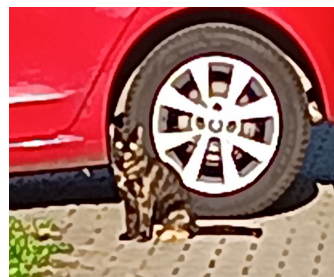

Velim je také jedno z míst, kudy většina lidí profrčí stošedesátikilometrovou rychlostí po železničním koridoru. (Tedy asi o něco méně – před Velimí směrem na Kolín je zatáčka, jedna z mála na tomto železničním tahu).

Velim je upravená obec se školou, poštou, střediskem dvěma obchody i v neděli otevřenými (!) a vůbec slušnou „občanskou vybaveností“. Děti tam zdraví (!) Také tam mají nějaké informační tabule, které se týkají především prehistorie, což není vyloženě můj zájem.

Předlouhá je cesta z nádraží ke kostelu. Víc jak půl hodiny mi trvala. Po určitý kousek mě na ní provázela tato živá bytost.

Po prostudování mapy jsem zjistil, že je to dáno tím, že pokud vystoupíte na nádraží ve Velimi, vlastně ještě ve Velimi nejste: Jste v *Nouzově*, a ty jsou dokonce dva – Dolní a Horní. Až teprve když se docapotáte až ke škole (kde je i jisté mírné přerušení jinak kontinuální zástavby) a projdete okolo krásného - asi: Nouzovského – statku

teprve u samého kostela začíná Velim.

Velimský kostel (jeho zasvěcení *sv. Vavřinci* reflektují v interiéru kostela kromě oltáře dvě – nu, řekněme – neorenesanční – fresky po stranách loď; neodvážil jsem se je fotit – ani ne tak z důvodu pohoršení vůči zbožné – a početné! - obci shromážděné o bohoslužbách, ale pro celkovou strašlivou estetickou úroveň veškerého neogotického mobiliáře) je na pohled poměrně prostá budova

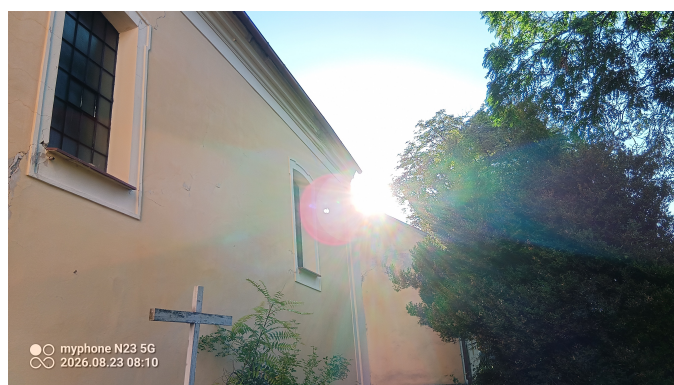
a obklopená hřbitovem

... jenž je ve své východní části stále funkční ...

...a mnohými stromy

Těch stromů bylo možná až příliš mnoho –
zdá se, že kostelu úplně neprospívaly.

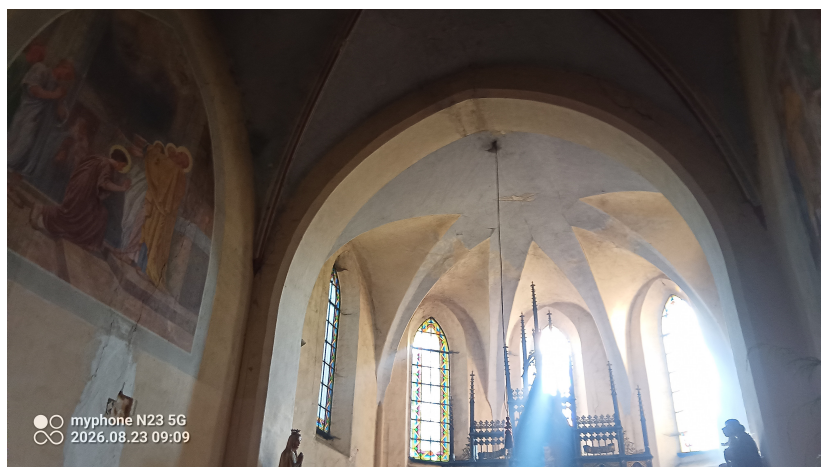
Ostatně nejen vnější omítka, i vnitřní je v docela špatném stavu. Velice inteligentní polský kněz z řádu verbistů, kteří mají kolínskou megafarnost se všemi venkovskými obcemi na starost, mi vysvětlil, že právě administrativní sloučení farností komplikuje příjem dotací na opravy těchto menších kostelů: Každá dotační agentura se ošívá, když má přidělit dvě nebo dokonce více dotací jednomu subjektu. Přitom by oprava byla velice žádoucí. Nejen, že by se při ní mohl „ztratit“ ten ohavný mobiliář, ale mohly by se odkrýt a prozkoumat sondy, které prozrazují středověkou výmalbu kostela.

Dalšími nesporně gotickými prvky jsou okna

a klenby:

Mnohem mladší je ovšemže kruchta s pěknými, trochu naivními lidově barokními řezbami. O nástroji na ní se mi nepodařilo z organologického hlediska nic zjistit: Vzhledem skříně se řadí nejspíš do romantického období, ale je hratelný.

Barokní je nespíš i věž (pokud neobsahuje uvnitř starší zdivo). O stavu případných zvonů opět nic nevím – ale nějaký jsem z ní slyšel.

Prostor v zrušené části hřbitova mezi (poměrně těsným) vchodem do kostela a věží vytváří malé nádvoříčko velmi příhodné k zachycení ven proudících účastníků bohoslužby a k jejich společenskému obcování:

